

MAANDBLAD

UITGEGEVEN DOOR HET NATUURHISTORISCH GENOOTSCHAP IN LIMBURG.

't Natuurhistorisch Museum te Maastricht.

Was de geboorte van dit Museum voorspoedig, minder voorspoedig waren z'n eerste levensjaren.

Zij, die 't Natuurhistorisch Genootschap, in 't najaar van 1910, te Sittard méé ten doop hebben gehouden, zullen zich waarschijnlijk herinneren, hoe we, bij gelegenheid dier plechtigheid, in 'n speech — speech, welke dergelijke plechtigheden pleegt te vergezellen — op de totstandkoming van 'n Provinciaal Natuurhistorisch Museum durfden aandringen, de hoop durfden uitspreken, dat 'n Natuurhistorisch Genootschap in Limburg, óók 'n Limburgsch Natuurhistorisch Museum mocht creëren.

Dank der belangstelling, waarin zich 't wicht, 'twelk Natuurhistorisch Genootschap heet, van af 't begin van zijn bestaan, kon verheugen van den kant van vele ooms en lantes, groeide 't voorspoedig op. Op heel jeugdigen leeftijd reeds was 't tot creëren in staat en kon 't, in November 1912, zeggen: „Aan mij is 't te danken, dat Limburg dra in 't bezit komt van 'n Provinciaal Museum van Natuurlijke Historie.”

In November 1912 stelde 't Maastrichter Gemeentebestuur, op aandringen van 't Natuurhistorisch Genootschap, onze Vereeniging in staat, om 't bestaan van 'n Natuurh. M n s e u n r mogelijk te maken.

De Maastrichter vroede vaderen immers hebben toen aan 't Genootschap gebouwen afgestaan, waarin de Limburgsche fauna, Limburgsche flora, Limburgsche Gaea konden ondergebracht worden.

De wording, de totstandkoming van 't Museum was derhalve allervoorspoedigst.

Niet zoo z'n verder bestaan.

Dat verder bestaan was niet zelden 'n reeks van miseries.

Miseries, omdat 't ons nieuw-geboren Museum van Natuurlijke Historie mankeerde aan de noodzakelijke verpleging, waaraan elk kindje, in de eerste levensjaren vooral, behoefte heeft.

Niet, alsof 'k, ook maar in de verste verte, zou willen en zou durven beweren, dat zij, die gansch en al belangeloos de opvoeding van dit kindje hadden op zich genomen, gemankeerd hebben in de zorgen welke noodig waren, om 't wicht groot te brengen.

Da's verre van mij.

En zij, die verzorgers, zouden de laatsten zijn, om zoo iets van mij te veronderstellen.

Voor die verzorgers heb ik en hebben allen, die ook maar ietwat op de hoogte zijn van wat er komt kijken bij de leiding, op 't eerste levenspad, van 'n kindje als daar is 'n Provinciaal Natuurh. Museum, 't hoogste respect.

't Hoogste respect niet alleen!

Hartgrondige bewondering tevens!

Té meer, omdat ze slechts den hui spaarzaam

toegemeten vrijen tijd konden geven aan 't Natuurh. Museum te Maastricht....

Dank der nooit volprezen tegemoetkoming van den Maastrichter Gemeenteraad, hebben wij thans ál onzen tijd beschikbaar, om aan 't Maastrichter Natuurhist. Museum onze beste zorgen te besteden.

Die taak nemen we op ons met liefde.

Nemen we op ons met enthousiasme.

Met liefde en met enthousiasme óók, wijl we meenen te kunnen vertrouwen op de hulp en de sympathie van zoovelen, die 't met óns eens zijn in ónze meening, dat er in Limburg 'n Provinciaal Natuurhistorisch Museum behoort te zijn.

Ende dies.... alwie 't Museum goedgezind is helpe ons om er van te maken, wat er van te maken is!

En er is iets van te maken.

We hopen zulks, na ettelijken tijd, met de hulp van goedgezinde Limburgsche en niet-Limburgsche Natuurliefhebbers der wereld te loonen.

JOS. CREMERS.

Het geaderd Witje

(*Pieris crataegi*).

Tot de grootste vijanden der fruitboomen behoort het over geheel Europa verspreide geaderd witje (*Pieris crataegi*) uit de familie der Pieridae of wiljes, dat in sommige jaren zelden, andere jaren weer veelvuldig rondvliegt. De vlinder met zuiver wille vleugels, welke doorsneden worden door zwarte adertjes, verlaat in het midden van Juni den cocon. Daarbij laat hij eenige druppeltjes roodachtig vocht uit het achterlijf vallen, wat vroeger aanleiding gaf, wanneer deze vlinders in groote menigte uitvlogen, te gelooven aan den z.g. „bloedregen”.

Tijdens den voornaamsten vliegtijd, welke tot begin Augustus duurt, plakt het wijfje ± 50—150 goudgele eieren dicht bij elkaar op den benedenkant der bladeren van appel-, pere-, pruime- en kerseboomen. Reeds na korten tijd (± na 14 dagen) kruipen de rupsen uit, die aschgrauw van kleur zijn, met 2 breede oranjeachtige of bruinachtige streepen op den rug.

Tegen September overtrekken zij geheele bladergroepen met een weefsel, waaronder zij leven en vreten. Het winterverblijf maken de rupsen door een aantal bladeren aan den top van den tak dicht met een zijden draad om te spinnen. In dit gemeenschappelijk ingericht en bewoond weefsel, welke kleine rupsennesten worden genoemd, spint elke rups nog een bijzonder omhulsel, in hetwelk zij den winter doorbrengt, beschut tegen de koude.

De grootste schade in den boomgaard veroorzaken